UŽ LIETUVOS EKONOMINĮ, SOCIALINĮ IR KULTŪRINĮ SAVARANKIŠKUMĄ!

MŪSŲ ŽINIOS

LPS Tauragės rajono taryba

SĄJŪDIS

1989 m. vasario 15 d.

Nr. 1

SVEIKINAME SU VASARIO 16-ĄJA!

PABUDOME IR KELKIMĖS

VASARIO 16-oji Virš Tauragės plazda Tautos vėliava. Vėjas plaikstо spalvas, kurios praėjusią vasarą staiga išsiskleidė ir nubangavo per Lietuvą, budindamos ir keldamos, žiebdamos viltį — mankurtizmo ledynmetis traukiasi.

Ne visiems malonu matyti griūvant statinį, keltą ant stalinizmo pamatų. Ne visi tie įtakingi ir nelabai įtakingi žmonės, kurie sakė arba sako: „Toliau nuo Sąjūdžio", — yra piktavaliai arba nenuplaunamai susitepę nuopolio metais. Ilgas draudimo laikmetis paliko antspaudą — negali patikėti, kad tai, kas dabar vyksta, liks nenubausta, neužtrauks nelaimės. Sunkios mankurtizmo apraiškos. Dar ilgai teks laižyti maudančias žaizdas, bet „nebeužtvenksi upės bėgimo"!

Džiugu, kad atsitiesia žmonės, šviesėja veidai, skamba tiesos žodis. Tautos vėliava, gimtoji mūsų kalba sunkiai, bet garbingai stojo į deramą vietą. Grįžta senosios šventės, tradicijos, papročiai, bet žiūrėkim, kad kartu grįžtų dora, pagarba žmogui, jo darbams, kasdieniui triūsui. Mokykimės patys ir mokykime savo vaikus lietuviško santūrumo ir išdidumo, tautinės savigarbos, mokykimės gerbti kitas, mus gerbiančias tautas ir bendrauti su jomis kaip lygi su lygiu. Bandykime pradėti jausti brolio latvio, esto ar baltarusio petį. Taip aš įsivaizduoju lenininį lygiateisių tautų bendravimą.

Neramu, ar sugebėsime kaip reikiant įvertinti, branginti ir paremti tai, kas jau pasiekta, ar pajėgsime eiti tautinio atgimimo, suvereniteto keliu. Jis klotas ne rožėmis, pulkais kyla nenorintys suprasti teisėtų lietuvių tautos siekių, todėl aišku: jei ir toliau gyvensime taip, kaip iki šiol — nieko nebrangindami, prasivogę ir prasigėrę, jei toliau dirbsime kaip padieninkai — veltui mūsų siekiai. Todėl kiekvienam dabar reikia pasiryžti. Dirbkime, kaip dirbo mūsų tėvai ir senoliai — atsakingai, dorai. Taip ginkime kalbą, mokykime vaikus, statykime namus, arkime žemę, gydykime žmones. Mažiau degtinės tvaiko, ir pradės kilti iš purvo, metalo laužo kaimai, mažiau rūks fabrikai, pradės grįžti santarvė į šeimas. Čia, Lietuvoje, mūsų namai, čia gyvens mūsų vaikai ir anūkai, todėl dirbkime, linksminkimės ir ilsėkimės kaip dera tikriems šeimininkams.

Neseniai vienas viršininkas kalbėjo: „Nereikia mums suvereniteto. Aš į Maskvą su portfeliu — grįžtu pilnas. Sąjūdis trukdo". Tiesa, Maskva mėgsta nuolankius prašytojus, tai akivaizdu iš pastarojo meto centrinės spaudos. Laimė, šitokių vadovų nedaug, nors galima suabejoti: šis luomas negausiai atstovaujamas Sąjūdyje ne tik Tauragėje, bet ir kitose Lietuvos vietose.

Valdžios humanizavimas, kalbų ir darbų vienovė yra lieptas, permestas link naujo visuomeninio gyvenimo, pagrįsto savigarba ir pagarba kitam. Manau, kad dešros ir duonos iki valiai turėsime, kai garbinsime ne dešrą, o tai, ką iš tikrųjų dera garbinti nuo seno humanistinėje visuomenėje — tautinį orumą, sąžinę, kultūrą, darbą. Stenkimės, kad tai kuo greičiau įsikūnytų. Kelkimės ir mes, tauragiečiai, prie savo kasdieninių darbų. Dorai, prasmingai pelnykimės duoną. Dorais žmonėmis užauginkime savo vaikus. Jų ateitis, manau, taip pat nebus lengva.

Stasys LAPĖ

MIELI SKAITYTOJAI

Pagaliau Jūs imate į rankas Sąjūdžio rajono tarybos leidinėlį. Tikriausiai jo labai laukėte, todėl džiaugiatės, skubate sužinoti, kas gi jame rašoma. Pirmasis „MŪSŲ ŽINIOS" numeris išeina brangios šventės — Vasario 16-osios išvakarėse, todėl jis truputį iškilmingesnis, skirtas Lietuvos valstybės atkūrimo dienai. Po daugelio metų šią šventę laisvai švenčiame pirmą kartą, todėl išleisdami „Mūsų žinios", suprantama, gerokai jaudinamės: kaip Jūs jį sutiksite?!

„Mūsų žinios" išeis du kartus per mėnesį. Parduodami jį, tikimės ir šiokio tokio pelno — Sąjūdžio naudai.

Kviečiame Sąjūdžio aktyvistus, rėmėjus ir šalininkus rašyti mūsų leidinėliui, dalintis mintimis, teikti įvairiausią informaciją. Vienydami jėgas, greičiau persitvarkysime, galėsime tikėtis tikresnio Lietuvos savarankiškumo.

Svarbią, reikalingą, operatyvią informaciją skelbsime ir Tauragėje, Vytauto gatvėje esančiame stende. Nepasidomėję nepraeikite pro šalį.

Su šventė, su geriausiais linkėjimais!

REDAKCINĖ KOLEGIJA

Nenuleisdami rankų

LIETUVOJE praeitais metais buvo ypatinga vasara Ne vien dėl taip išsiilgtų saulėtų dienų. Birželio 13 d. Respublikinio agroskaičiavimo centro salėje įvyko pirmasis visuomenės susitikimas su Lietuvos Persitvarkymo Sąjūdžio iniciatyvine grupe. Tuojau išėjo ir „Sąjūdžio žinių" pirmasis numeris. Birželio 24 d. Gedimino aikštėje buvo surengtos neregėtos delegatų palydos į Maskvą, į 19-ąją partinę konferenciją, o liepos 9 d. taip pat neregėtos jų sutiktuvės Vingio parke, kur įvyko šimtatūkstantinis mitingas. Rugpjūčio 23 d. tame pačiame Vingio parke vėl matėme žmonių jūrą. Buvo išsakyti visi svarbiausi mūsų istorinę būtį apibrėžiantys žodžiai.

Sąjūdis organizuoja įsimenančias akcijas: susikabiname rankomis prie Baltijos jūros, sodiname medžius prie Ignalinos atominės elektrinės. Kuriasi Sąjūdžio rėmimo grupės miestuose ir rajonuose, žmonių darbovietėse.

Tauragėje Sąjūdžio iniciatyvinė grupė įsikuria tik rugsėjo pabaigoje. Giliai įšalusioje žemėje gležniems daigams labai sunku suleisti šaknis...

Po steigiamojo Lietuvos Persitvarkymo Sąjūdžio suvažiavimo, kuriame dalyvavo ir tauragiečiai, kviečiama Sąjūdžio rajono sueiga, į kurią kiekviena rajono Sąjūdžio rėmimo grupė siunčia tris savo delegatus. Sueigoje taip pat slaptu balsavimu išrenkama Sąjūdžio rajono taryba. Tarybos nariais tampa: M. GYLYS, Br. JAGMINAS, P. JOKUBAUSKAS, V. KAZAKEVIČIENĖ, J. LIORANČAS, S. LAPĖ, V. MARTUTAITIENĖ, S. MIČIULIS, J. RAGELSKIS, V. NORKEVIČIŪTĖ, A. PLĖŠTYS, V. PEČIULIS, E. STRAUKAS, J. ŠEPUTIS, J. ŠIMKUS.

Prie Sąjūdžio rajono tarybos sudarytos kelios probleminės komisijos:

a) lietuvių kalbos ir nacionalinės mokyklos,
b) gamtos apsaugos ir ekologijos,
c) nacionalinių klausimų,
d) paminklosaugos ir rajono istorijos,
e) stalinizmo nusikaltimų tyrimo,
f) žmogaus teisių ir kovos su biurokratizmu,
g) rajono ūkiskaitinio savarankiškumo.

Rajono Sąjūdžiui vos keli mėnesiai. Įvyko tūkstantinis tauragiečių mitingas Jūros krantinės estradoje, iškėlėme trispalvę virš Tauragės kultūros namų, nacionaliniais klausimais kalbėtasi Tauragės 3-iojoje mokykloje, Statybinių medžiagų gamybos susivienijimo Sąjūdžio rėmimo grupės iniciatyva suorganizuoti tremtinių susitikimai.

Sąjūdžio rėmimo grupių, daugelio žmonių iniciatyva rajone surinkta daugiau kaip 25 tūkstančiai parašų po respublikos visuomenės reikalavimais dėl TSRS Konstitucijos projekto.

Viskas keičiasi. Sąjūdis taip pat mokosi veikti, atsispirti pasipriešinimui, vertinti nepagrįstus išpuolius. Tai mus, sąjūdiečius, dar labiau sutelkia, įtikina, kokia reikalinga toji mūsų veikla. Ir toliau su entuziazmu dirbsime tai, ką esame numatę, kelsime žmonių savimonę, vaduosime juos iš baimės, sunkių minčių, kviesime visiškai atsitiesti ir tvirtai žengti Lietuvos keliu.

Ir šie metai, ši vasara bus ypatinga. Bet apie tai — kitą kartą...

Jonas LIORANČAS
Lietuvos Persitvarkymo Sąjūdžio Seimo narys

H O S A N N A !..

ŠIS METAS įeis į istoriją kaip visuotinos PADĖKOS metas. Vadinti jį Atgimimu nėra socialiai teisinga. Nes istorinis vertinimas privalo remtis ne išoriniu visuomeninių reiškinių aprašymu, bet vidiniu jų priežastingumo atskleidimu. Mūsų protingai sutvarkytoje visuomenėje tai padaryti nesunku. Galimos priežastys tėra dvi: leidimas arba draudimas. Atitinkami ir vertinimai: dėkojimas arba ne.

Negalima pamiršti to, kas sudarė sąlygas, kas LEIDO mums atgimti.

Demokritas mokė, kad valdžios nereikia girti už gerus darbus, bet reikia peikti už blogus, nes ji išrinkta ne tam, kad blogai tvarkytų reikalus, o tam, kad gerai juos tvarkytų.

Tačiau prieš pustrečio tūkstančio metų buvusio teisingo mokymo negalima taikyti paraidžiui. Jau vien todėl, kad Demokrito laikais išvardinti ir analizuoti netikusius valdovo darbus nebuvo sudėtinga. Dabar gi tai atlikti beveik neįmanoma ne tik pirštų, bet ir kompiuterių pagalba. Paprasčiau ir aiškiau šis uždavinys sprendžiasi atvirkščiai.

Todėl dėkojame. Už tai, kad LEIDO kalbėti, ką mąstome, išsakyti, ką jaučiame. Tai neteikia daug džiaugsmo tiems, kuriems esame dėkingi, bet mūsų netremia, nekiša į kalėjimus, nežudo. Todėl dėkojame.

Štai turime laisvą nuo ideologinių dogmų, laisvą nuo partinės cenzūros laikraštėlį. Ar ne stebuklas? Mes nuolankiai prašėme, ir Partijos rajono komitetas maloniai leido. Mes dėkingi.

Tiesa, mums nevalia naudotis centralizuoto spaudos aparato paslaugomis (prenumerata, popieriaus tiekimu, spaudos kioskais, nekalbant jau apie jos išnešiojimą ir panašias partines privilegijas), bet mes vis tiek laimingi.

Laimingi šiandien ir mūsų tikintieji. Jiems leido medituoti, tikėti ir išpažinti. Jų bendruomenei palaipsniui grąžinami atimtieji maldos namai, koplyčios, atributika. Tai lyg dangaus dovana. „Hosanna!" — parpuolę ant kelių, jie gieda dėkojimo ir garbinimo giesmę.

Dėkingi net tremtiniai. Tie nesuprantamu, tiesiog neleistinu būdu mirties lageriuose išlikę egzemplioriai. Jiems atlaidžiai dovanojo jų užsispyrusį nesusipratimą, iškilmingai pareiškė apie jų nekaltumą. Dūsauja suglumę iš dėkingumo nesusipratėliai. Iš džiaugsmo vartosi kalnai nukankintųjų kaulų.

Be galo dėkinga tauta. Leido jai turėti savo simbolius, istoriją, kalbą ir papročius. Su kai kuriomis išlygomis, bet leido.

Tiesiog slegianti ta dėkingumo našta!

O žada leisti dar daugiau — su sąlyga, jei netriukšmausime, būsime tylūs, ramūs, kantrūs. Mums žada tai, kas didžioms tautoms yra jų pasididžiavimas, kas mažesnėms tautoms yra didžiausias turtas, kas pavergtoms yra saldi svajonė — tautos VALSTYBINGUMĄ.

Jei mums net šitai leis, beliks parklupus muštis į krūtinę: „O viešpatie, mes nesam to verti!.."

Julius RAGELSKIS

JEI NE SĄJŪDIS

JEI NE SĄJŪDIS, tai kas būtų sukvietęs tūkstančius žmonių į Gedimino aikštę, į Vingio parką, prie Baltijos ir prie Ignalinos atominės elektrinės.

JEI NE SĄJŪDIS, tai ir šiandien Lietuvos KP CK pirmuoju sekretoriumi tebedirbtų R. Songaila, o jo šešėliu būtų antrasis sekretorius — Maskvos statytinis N. Mitkinas.

JEI NE SĄJŪDIS, Vilniaus šv. Kazimiero bažnyčioje tebeveiktų gėdingai pagarsėjęs ateizmo muziejus, o Vilniaus katedroje tebeturėtume Paveikslų galeriją.

JEI NE SĄJŪDIS, šiandien nebegalėtume pasidžiaugti tuo, kad Lietuva neturi politinių kalinių.

JE! NE SĄŪDIS, kam būtų kilęs noras nuvykti į Igarką, kur pokario metais buvo tremiami lietuviai, kas būtų drįsęs kurti tremtinių klubus.

JEI NE SĄJŪDIS, argi virš Gedimino pilies būtų iškilusi trispalvė vėliava, argi ji būtų tapusi valstybine? Argi V. Kudirkos „Tautiška giesmė" būtų tapusi valstybiniu himnu?

JEI NE SĄJŪDIS, argi būtume išdrįsę neseniai įvykusioje TSRS Aukščiausiosios Tarybos sesijoje aiškiai prabilti apie Lietuvos suverenitetą?

JEI NE SĄJŪDIS, žinoma, būtų ramiau visokio plauko valdininkams, biurokratams, įsakinėtojams, mėgėjams komanduoti, žeminantiems žmones, bijantiems su jais susitikti, neturintiems ką jiems pasakyti.

JEI NE SĄJŪDIS, nebūtume išgirdę tokių neįprastų ausiai — kritiškų kalbų nei rajono partinėje konferencijoje, nei kitose auditorijose, kur tauragiečiai renkasi aptarti, spręsti savų klausimų.

JEI NE SĄJŪDIS, kas būtų sužadinęs tokį tautos dvasinį pakilimą, kurį šiandien regime? Kai kas išsisukinėja nuo nepatinkančios teisybės, šmeižia, kandžiojasi. Nieko iš to neišeis — Sąjūdžio dalyviai ir šalininkai nusiteikę būti viską matančiais ir viską girdinčiais, dar daug ir gerai padirbėti.

Atviras laiškas Sniečkaus gyventojams

JTINKU su „Tiesos" korespondentės M. Augustytės nuomone, kad Jūsų mitingas priminė „kino kronikose užfiksuotus ketvirtojo dešimtmečio mitingus ir teismo procesus".

Manau, kad intelektualūs ir išsilavinę oratoriai V. Pirogovas, S. Pirožkovas, V. Boroninas ir kiti puikiausiai supranta Lietuvos KP CK, vyriausybės, Sąjūdžio politiką Lietuvoje gyvenančių kitataučių atžvilgiu, kad niekas nesikėsina į jų tautybę, mokyklas, ateitį ir t. t. Jie puikiausiai supranta, ką turi jausti lietuvis, gyvendamas SAVO žemėje ir skaitydamas informaciją apie Jūsų mitingą.

Vargu ar tai internacionalizmo ugdymas. Greičiau tai konflikto provokavimas.

Jūsų mitingo siekiai akivaizdūs — sukelti įstatymiškai nesankcionuotą lietuvių reakciją, pareikalauti nepaprastosios padėties įvedimo, kariuomenės, tankų. Ir atstatyti kolonijinį „vyresniojo brolio" statusą.

Tačiau tikiu lietuvių santūrumu.

Noriu Jums priminti, kad ne lietuviai ištrėmė Jus čia, į gražiausią Lietuvos kampelį. Ne mirties, bado ir šalčio tikėdamiesi čia atvažiavote. Tuo tarpu lietuvių kaulai ilsisi apleistose Igarkos kapinėse, mėtosi Laptevų jūros salose.

Jūs išvardinate, kiek Lietuvoje iki 1939 metų tebuvo šaldytuvų, dulkių siurblių ir pan. Taip, mažytėje Lietuvoje šių dalykų absoliučiu skaičiumi buvo kiek mažiau nei visoje plačiojoje Rusijoje.

Istoriškai mąstant, galėtume palyginti ir Petro I valdymo metu suklestėjusią Rusiją su porevoliuciniu laikotarpiu. Suskaičiuoti traukinius, automobilius ir pan.

Mažytė mūsų tauta. Laikas išmokė mus užgniaužti širdyje apmaudą ir skausmą. Senojoje Lietuvoje nebuvo tokio žodžio „nacionalizmas". Kodėl Jūs kurstote aistras ir neapykantą?

Nenorime Ignalinos AE! Neleisime statyti trečiojo bloko, nes, bėdos atveju, Jūs grįžite namo, o mes niekuomet nebeturėsime namų!

Gerbiamieji, jei nebūtų pavojingas, Jūsų mitingas galėtų likti tik juokingas. Pagal seną anekdotą, kai „vienas kareivis žengia į koją, o visa kuopa ne į koją"...

R. BARŠČIAUSKAS
LTSR nusipelnęs mokytojas

Po panašaus turinio laišku pasirašė ir grupė Sąjūdžio rajono tarybos narių. Jis pasiųstas „ Tiesos" redakcijai.

Sąjūdžio rajono taryba reiškia susirūpinimą dėl provokacinio pobūdžio akcijų — sutinkant Europos parlamento atstovus Vilniuje, organizuojant nelietuvių tautybės žmonių mitingą prie Sporto rūmų.

REIKĖTŲ SUTARTI

ESU paprastas darbininkas. Nei geras, nei blogas. Tokių dauguma. Esu atstovas tos kartos, kuri augo ir brendo stagnacijos metais.

Paskutiniu metu Sąjūdis, būdamas tautos valios ir norų reiškėjas, pasiekė įspūdingų laimėjimų. O gal tik tiek, kiek buvo atseikėta iš aukščiau. Sąjūdžiui pradėjus žengti toliau, valdžios aparatas atsipeikėjo ir pradėjo pulti. Apie tai galima spręsti iš to, kas spausdinama „Leniniečių balso" puslapiuose.

Štai lapkričio 26 d. numeryje, pirmame puslapyje išspausdintas LTSR AT deputačių laiškas, savotiškas skundas dėl netinkamo Sąjūdžio aktyvistų elgesio. Atleiskite, bet man, kaip ir daugeliui, gerbiamų deputačių priekaištai nuskambėjo neįtikinamai, pasakyčiau, buvo panašūs į provokaciją.

Kaip ir reikėjo tikėtis, puolimas tęsėsi toliau. Lapkričio 29 d. kažkodėl buvo pagarsintas Didžiojo Tėvynės karo dalyvio V. Repino laiškas jau senokai vykusiai rajono partinei konferencijai. Laiško autorius jau atvirai liaudies šventinius mitingus pavadino sambūriais, o Sąjūdžio atstovus — nirštančiais lyderiais, dviveidžiais ir nusidėjėliais.

Pagaliau gruodžio 1 d. numeryje išspausdintas rajono karo ir darbo veteranų pareiškimas. Sąjūdžio vadovams ir aktyvui įsakančiu tonu nurodoma, ką ir kaip sąjūdiečiai privalo daryti. Aiškiai jaučiama stalinizmo ir stagnacijos laikų dvasia.

Panašiai galvoja ir daugelis mano bendraamžių. Linkėtume rajono valdžios ir Sąjūdžio atstovams ne konfrontacijos, o bendros rezultatyvios veiklos mūsų visų naudai.

Artūras MIKUTIS
Statybinių medžiagų gamybos susivienijimo degikas

Kas yra toji LDP?

Įsikūrė nauja Lietuvos Demokratų Partija. Išrinkta iniciatyvinė grupė, kuri ruošia įstatų ir programos projektą steigiamajam partijos suvažiavimui. Štai keletas ištraukų iš interviu su LDP lyderiais:

S. PEČELIŪNAS: Lietuvoje demokratų partija gyvavo iki 1920 metų. Ji pati save paleido, nes tapo nereikalinga, kai Lietuva buvo paskelbta nepriklausoma valstybe.

A. SKUČAS: Mūsų rašoma programa labai panaši į ano meto Lietuvos demokratų partijos programą Tik laikas skiriasi. Kai kurias formuluotes traktuojame kitaip. 1902 m. įsikūrusi LDP deklaravo tokius pačius dalykus, kokius deklaruojame mes. Tik jie smerkė carizmą, o mes pasisakome prieš Komunistų partiją.

Mūsų nepatenkina Sąjūdžio veikla, kuri konkrečiai nesipolitizuoja. LDP jau konkretina politinius reikalavimus.

S. PEČELIŪNAS: Sąjūdis neįvardina esminių dalykų, net vengia pavadinti juos tikraisiais vardais. Jų Programoje jaučiasi bandymas paslėpti mintis tarp žodžių, apeiti.

P. VAITIEKŪNAS: Noriu prisiminti J. Basanavičiaus Tarybą. Tais laikais, kuriant Tarybą, šaukiant Seimą, buvo panašus judėjimas į dabartinį Sąjūdį. Tada užteko tokio judėjimo, nes prieš J. Basanavičiaus Tarybą nebuvo nukreipta aiški politinė jėga. Mūsų situacija skirtinga. Prieš okupacines instrukcijas, okupantų savivaliavimą, prieš okupacinę armiją mes galime iškelti tautos jėgą, tokią kaip Sąjūdis, t. y., plačiausius tautos sluoksnius: nuo dvasininkijos iki komunistų. Tačiau šito aiškiai neužtenka, nes Sąjūdis, net geriausiu atveju, yra tik politinė opozicija, net ne politinė jėga, nukreipta prieš politinę jėgą. Sąjūdis yra toks judėjimas, kuris skina kelią ir eina priešakyje, tačiau konkretizuotis ir nukreipti savo veiklą prieš Komunistų partiją jis negali. Tada bus kova prieš pačius save.

(Iš „Mažoji Lietuva", 1989. 02. 03.)

INFORMUOJAME

SAUSIO 27 d. Tauragėje lankėsi gerbiamas rašytojas V. Petkevičius. Gaila, kad Sąjūdžio Seimo tarybos narys nerado reikalo susitikti su rajono sąjūdiečiais. Jis pasirinko solidesnę auditoriją — pirminių partinių organizacijų sekretorius, ūkinius vadovus, kuriems perdavė ir kai kuriuos patarimus mums: „...sąjūdiečiams trūksta politinės patirties. Todėl skaldyti respublikos jėgas nederėtų. Reikėtų kartu su partiniais organais išlaikyti vieningą poziciją..." („Leniniečių balsas", 1989 m. vasario 2 d.)

Šių metų vasario 7 d. įvyko Partijos rajono komiteto ir rajono vykdomojo komiteto posėdis. Sprendžiant Vasario 16-osios šventės klausimą, buvo pakviesti ir rajono Sąjūdžio tarybos atstovai.

Vasario 16-osios minėjimą, gatvės pavadinimo grąžinimą J. Imbrasas traktavo kaip eilinę Tarybų valdžios iniciatyvą ir pasiekimą pertvarkoje. Todėl mitingo vedimą siūlė pavesti Taryboms.

Sąjūdžio atstovai J. Liorančas ir J. Regelskis nesutiko su šitokiu traktavimu ir reikalavo mitingo vedimą patikėti Sąjūdžiui. V. Spudvilienė pasiūlė kompromisinį sprendimą — mitingą vesti neutraliam diktoriui. Su pasiūlymu sutiko beveik visi, išskyrus kompromisų nemėgstantį A. Ridulį.

LPS rajono taryboje

Tarp Vytauto gatvės ir evangelikų liuteronų bažnyčios esančiame skverelyje ruošiamasi statyti monumentalią, iš bronzos atlietą dekoratyvinę moters skulptūrą. Ji pavadinta „Taika".

Mes nesutinkame su vietos parinkimu šiai skulptūrai. Šalia senos, gražios bažnyčios ji, iškilmingai aplink išklota granitu, atrodys iššaukiančiai.

Tauragės Pilies šeimininkai — Politechnikumas nebetelpa į esamus Pilies pastatus, todėl planuoja perstatyti šiaurinį architektūrinio paminklo statinį, išplėsdami jį į plotį ir aukštį. Projektas tam beveik paruoštas ir, žinoma, suderintas.

Mes protestuojame prieš Lietuvoje vienintelio tokio paminklo perstatymą keičiant nusistovėjusias jo architektūrines formas.

KAD MAŽA SOCIALIZMO, KAS JAM PASAKYS?

Statys paminklą vadui? Pamąstysi tąsyk,
Ar tik neklaidžioji, teisingai gyveni.
Kelintas bus jisai respublikoj — šimtasis?
O Sąjungoj — nejaugi tūkstantasis liejinys?
Geriau nė neskaičiuok — gal viskas numatyta.
Koks bus: ar su į priekį ištiesta ranka,
Ar skulptorius gabus suras jam pozą kitą?..
Sakai: nereikia — ir galvoji jau kažką?..
Galvoji, kaip tada gimtadienį jis šventė,
Kaip nesivaikė komplimentų nei garbės.
Lig šiol nemokam taip, kaip mokė jis, gyventi,
Tai nė paminklas to išmokti nepadės.
Atrodo, šitiek metų viską žlugdėm tyčia,
Tai kur dabar iš gėdos dėti mums akis?
Kaip įausimės su gėlėmis atėję šičia,
Kad maža socializmo, kas jam pasakys?
Ir biurokrato kabinete jo portretą,
Jo raštų tomus surikiuotus pamatai.
Atskirk, pažink, suprask, kas kokią kaukę dedas,
Nes daug netikusių vadukų, jei rimtai,
Vaidinančių, kad persitvarko, sąmonėja,
Kad neįkąs, jei drįsi pasakyti: „Ne".
Nors iš tiesų juos pjauna laikmečio idėjos,
Ir tu, kitaip mąstąs, — jiems kaip rakštis delne.
Kažką nugriaus, iškirs, kad būtų vietos aikštei,
O vidury paminklas vadui atsistos.
Ir dieną naktį budrūs pareigūnai vaikščios,
Kad neprieitum pasakyti jam tiesos.

Bronius JAGMINAS

Kiekvieno mėnesio antrą pirmadienį vyksta išplėstiniai LPS rajono tarybos ir rėmimo grupių atstovų susirinkimai, kiekvieno mėnesio ketvirtą pirmadienį — LPS rajono tarybos narių susitikimai su žmonėmis. Renkamės Centrinėje bibliotekoje 19 val.

Redaktorius Julius RAGELSKIS

Rašyti mums: 235900, Tauragė, Pasieniečių 3, Centrinė biblioteka, „Mūsų žinioms".

Spausdinta Klaipėdos „Ryto" spaustuvės Tauragės skyriuje, P. Žemgulio 11. Formatas A3. Tiražas —3000 egz. Užsak. Nr. 397.